

Az Útmutató 2007. februári igéje:

„Mivel tehát megigazultunk hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által.“
(Róm 5.1)

A megállás gondolatai

Szürke a piros is, szürke a kék, a sárga, / és szürke a világ: beleesett a sárba. / Az idő megrekedt, úgy lóg benne a lelkem, / mint száradó ruhák, mikor szellő se lebben.

Most nincs tragédia, és komédia sincsen, / mert mérték nélküli s határozatlan minden, / és nem különbözik a vágy, a van, s az emlék, / és nem tudom, mi ez: a lét-e vagy a nemlét. (Csorba Győző)

Napi feladatok, amelyek terhekké nehezdednek, reggeli fáradtság, amelyet nem vált fel napközben sem frissesség és lendület, sablonos megoldások, amelyekből hiányzik a lélek és a kreativitás, kiszámolt racionalitás, amely nem hisz csodát és lényegtelené kicsinyíti a szépet, kiszáradt kapcsolatok, amelyekben a jóleső bizsergést és szétáradó szeretetet önzés és kishitűség váltja fel.

A mindennapok mókuskereke fogva tartja a benne lévőket. A mindig utolsó lépcsőfokok sosem fogynak el, de nem is visznek előre, a felvállalt és adódott kötelességek, felelősségek, a környezet elvárásai mozgásban tartják a kereket. Néha úgy tűnik, hogy egyre gyorsabban forog a kerék, máskor már ezt sem vesszük észre. A változtatástól való félelem, a rutin, a megszokott bizonyossága bent tart a kerékben és csak az épp következő fokra koncentrálnak.

„Állítsák meg a világot, ki akarok szállni!” – kiáltjuk fel a szürkeségből és a mókuskerékből Woddy Allennel. Valami mást szeretnénk! Színeket, érzéseket, friss tavaszt és hideg telet, az erdő illatát, a gyermek mosolyát, a megállás csendjét és határtalanságát, a vágyak lendületét, a célok örömet, a küzdelmek értelmét, a rácsodálkozás titkát. A szürkeség és megszokás azonban nagy úr, és elhiteti velünk, hogy nem lehet kiszállni, minden szürke, az érzések elmúlnak, a gyermek ritkán mosolyog, az erdő beteg, a vágyakat felváltja a rutin, a célba érés örömtelen, a

küzdelem szükséges de értelmetlen, titok pedig nincs, így nincs is mire rácsodálkozni.

Aztán érkezik Valaki. Nem kiált és nem lármáz, csak azt hirdeti, hogy a mókuskerék-létnél értékeesebb életünk. Rámutat arra, hogy semmink sincs, ha a legfontosabb hiányzik. Boldognak mondja a sírókat, mert van vigasztalásuk. A terméketlen életűnek új kezdetet és új lehetőséget ad. A kicsinyeket, elesetteket és lenézetteket főhelyekre ülteti. A bénákat járóvá, a vakokat látóvá, a süketeket hallóvá teszi. Megszólítja azt, akit mindenki elkerül. Lecsendesíti a hullámokat, aggodás és bebiztosított életmód helyett Isten országának keresésére buzdít.

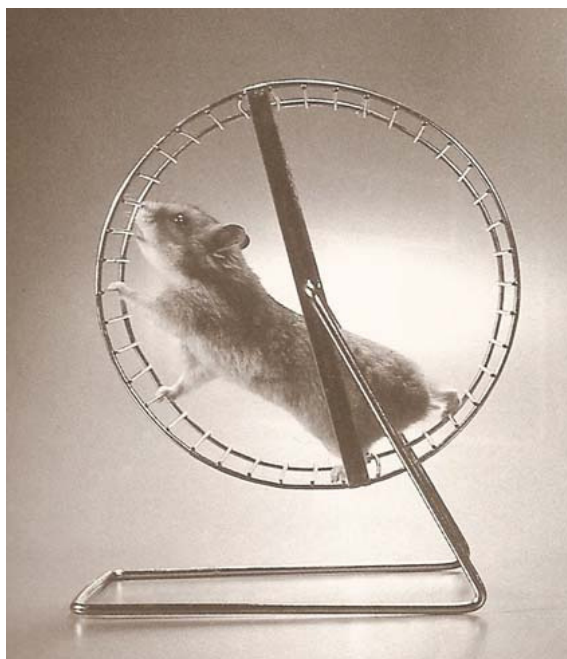
Nem a könnyebb úton járást részesíti előnyben, hanem a küldetés felvállalására buzdít és erre ad példát is. Visszavárja az idegenben járókat és keresi az elveszetteket. Reménytelen helyzetekben reménységet láttat. Néven nevezi vélt szabadságunk bilincseit, és észreveteti velünk szemétnek vélt kincseink. Meghívást ad át egy ünnepi lakomára, ahol az éhező enni kap, a szomjazó inni, mindenki azt, amiben hiányt szenved. Még életét is odaadja

azért, hogy a meghívás eljuthasson hozzánk.

Érkezik Valaki, és átértékelődnek a dolgok. A korábban nyomasztó eltölpül, hogy átadja helyét az eddig jelentéktelennek. A világ kitágul, a látás már nem a következő lépcsőfokra koncentrálnak, a lét tartalommal töltődik fel. Már nem a sokaság útját követjük, hanem keressük saját küldetésünk. Már nem torpannak meg a nehézségek, hanem keressük és kérjük a leküzdésükhöz szükséges erőt. Már van merszünk megállni, és körülnézni. Már nem félünk érzéseket kifejezni, gondolatokat végiggondolni, tetteket átértékelni.

A böjti megállás, a Krisztussal való találkozás helyzetértékelésre és szemléletmód-váltásra indít. Vajon megállítható-e mókuskerék-ketrecünk...

Solymár Mónika

GYÜLEKEZETI ALKALMAK ÉS HÍREK

Istentiszteletek

- **Bécs, 1070 Lindengasse 44/a. kápolna**
 2007. március 04. **11.00 óra** Istentisztelet
 2007. április 01. **11.00 óra** Böjti istentisztelet úrvacsoraosztással
 2007. május 06. **11.00 óra** Istentisztelet
- **Graz, Heilandskirche gyülekezeti terem (8010 Graz, Kaiser Josef-Platz 9.)**
 2007. március 04. **16.00 óra** Istentisztelet úrvacsoraosztással

Fiatalok bibliaórája

2007. március 27. 19.00 óra Lelkészi hivatal – 1060 Wien, Capistrangasse 2/15
 Szeretettel várjuk mindazokat a huszoneves fiatalokat, akik Bécsben tanulnak ill. dolgoznak, kérjük, jelezzék részvételi szándékukat a lelkészi hivatal telefonszámán.

Gyülekezetünk és az Ausztriai Evangélikus Egyház élete került bemutatásra Sopronban, az evangélikus gyülekezet Luther-Szövetségének februári alkalmán, 2007. február 13-án.

Az Ausztriai Evangélikus Egyház vendégeként a Magyarországi Evangélikus Egyház küldöttsége látogat 2007. február 23-24-én Bécsbe. A találkozás programja sokféle témát tartalmaz (pl. evangélikus iskolaügy a két egyházban, a Berlinből Bécsbe költözött Európai Protestáns Egyházak Közössége -GEKE- központjának megtekintése), egy rövid beszélgetésben gyülekezetünk jelenlegi életének bemutatására is sor kerül.

62. *Evangelische Woche*: 2007. március 4-10 között az Evangélikus Képzési Központ (Evangelisches Bildungswerk A.B. Wien) szervezésében minden nap érdekes előadások hallgathatók meg „Kapcsolatok” témakörben. Családi, generációk közötti kapcsolatok éppúgy előkerülnek, mint egyház és politika kapcsolata, a lelkigondozás, valamint egy film az élettől búcsúzók rákos betegek élettől-halállal való kapcsolatáról („Zeit zu gehen”). Részletes program elérhető a <http://bildungswerk.evangel-wien.at> internetes oldalon, valamint érdeklődni lehet az alkalmak iránt a lelkészi hivatal telefonszámán.

A lelkészi hivatal telefonszáma (csak mobiltelefonon elérhető): ☎ +43/650 58 777 12

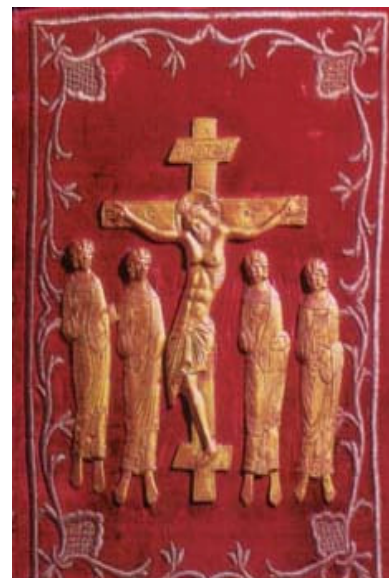
A lelkészi hivatal e-mail címe: ✉ evangel-ungarisch@chello.at

EVANGÉLIKUS TEOLÓGUSOK PASSIÓELŐADÁSA

Szeretettel hívunk mindenkit 2007. április 04-én (kedden) 18.00 órakor a Collegium Hungaricum nagytermébe, ahol a budapesti Evangélikus Hittudományi Egyetem hallgatói Jézus Krisztus szenvedéstörténetének eseményeit (a passiót) jelenítik meg dramatizált formában.

Az alkalom időpontja: 2007. április 4. 18.00 óra
 Helyszíne: 1020 Wien, Hollandstraße 4.

A rendezvényt gyülekezetünk a Collegium Hungaricummal és az Európa Clubbal közösen szervezi.

„Die Protestanten wissen ja nicht, was sie in ihrem Choral haben.”
Max Reger

A zene lelkesége I.

A spirituális zenéről

Az ének úgy keletkezik, hogy lélegzetet veszek, azaz inspirálok, a lélegzetből hangot képezek, a hang dallammá formálódhat, mely gondolatok, érzések kifejezésére alkalmas, megérinti a lelket, tehát inspirál. Bizonyítani nem tudom, de így lehet ez mióta ember él a földön. A zene a leganyagtalanabb művészet, szoktam mondani, azt sugallva ezzel hallgatóimnak, hogy szerintem természetesen felette áll minden más művészeti ág. Az anyagtalanság viszont komoly hátrányt jelent, mert ezáltal a zene sokáig nem volt konzerválható. Az építészet, képzőművészet, irodalom évezredes emlékekkel dicsekedhet, a zenetörténet mindössze néhány évszázadra tekinthet vissza.

Az Ószövetségben szó esik hangszerekről, de sejtelmünk sincs, mit énekelt Dávid, és vajon hogyan hárfázott hozzá. Pál apostol zsoltározásról, himnuszokról, lelki (azaz spirituális) énekekről beszél. Jó lenne tudni, hogyan hangozhatott a gyülekezeti ének akkoriban. Tudjuk, hogy később, Ambrózius hatására a ritmikus ének terjedt el. Augustinus így ír erről: „Mennyit sírtam himnuszaid közben, úgy meghatódtam, amikor felcsendült a templomban a kedves ének. Velük az igazság szállt szívembe, az áhítat tüze lángolt fel bennem, és közben igen *boldog* voltam.”

Ennek a ritmikus, erőteljes dallamú éneklésnek Gergely pápa vetett véget. A lassú, kimért gregoriánt képzett szerzetesek énekelték, a gyülekezet passzív hallgató lett. Mély tisztelettel hódolok a gregorián szépsége és tisztasága előtt, őszintén boldogít, hogy ez a zene már hitelesen fennmaradt. Inspiráló ereje engem is megérintett. A Római szimfónia gregorián variációk tételét a Szent Péter bazilikában éneklő szerzetesek ihlették. Úgy hatott rám, mint egy időutazás, hogy ugyanez a zene, ugyanitt, évszázadokkal ezelőtt, ugyanígy hangzott. Más kérdés, hogy sem zeneileg, sem spirituálisan nem pótolhatja a közös gyülekezeti éneket mikor is - mint tudjuk - „ezrek ajkán egy szívvel zendül” az ének.

Az inspiráló reformációról

Hosszú ideig elkerülte a figyelmemet a 95 tétel bevezetőjének egyik kitétele, miszerint:

tisztelendő Luther Márton atya Wittenbergben szabad *művészetek* és a szent teológia mestere és ezeknek rendes tanára volt. Így most innen követem meg utólag. Tehetséges amatőr zenésznek képzeltem, holott profi volt a javából. Nem csoda tehát, hogy a reformációnak, az egyetemes kultúrára tett hatása szinte felmérhetetlen. Esmélésem óta zenész fülemnek zene a híres lutheri gondolat: „Az Isten egyik legnagyobb és legdicsőbb adománya az ének, haragszik is rá a Sátán, mert sok kísértést és gonosz gondolatot űz el vele az ember. Az ének a művészetek egyik legjelesebbje. A dallam megeleveníti a szöveget, a zene az Isten gyönyörűsége és dicső adománya, egyenesen a teológia rokona. Semennyiért sem adnám oda az én csekély zenei tudásomat. Rá kell kaptatni, és állandóan szoktatni az ifjúságot erre a művészetre, mert hasznavehető embereket nevel.” Négyszáz évvel később mesterem és példaképem, a katolikus Kodály szinte azonos eszmeiség alapján kezdte el a zenei nevelést reformálni. A szabad művészetek mestere és tanára ezek szerint - csúf, de érthető mai szavakkal szólva - kreatív alkatú, manager készségű, értékmentő tisztelendő atya volt.

1524-ben három énekeskönyv kerül kiadásra a reformáció hazájában, melyek közül a legjelentősebb a Geistliches Gesangbüchlein 32 éneket tartalmaz „dem reinen Wort gemäss” (a tiszta tanoknak megfelelően). A 32 énekből 24 reformátorunk saját alkotása.

Luther Márton nagyszerű zeneszerző volt. Születésének 500. évfordulójára komponáltam a Luther kantátát, ebben négy korál került feldolgozásra, és mondhatom, nagy gyönyörűséget és komoly dilemmát jelentett a válogatás. Végül biztosra mentem, a feldolgozott korálok dallama és szövege is Luthertől való: Jer örvendjünk keresztyének (Nun freut euch, liebe Christen g`mein); Erős vár a mi Istenünk (Ein feste Burg ist unser Gott); Tarts meg Urunk szent igédben (Erhalt uns, Herr, bei deinem Wort); Adj békét a mi időnkben (Verleih uns Frieden gnädiglich). Nem lehet céloom itt és most az analízis, de elhihetik, remekművekről van szó.

Az erős várunk három kezdőhangja, a korál legmagasabb hangjai a Szentháromságot szimbolizálják, mint három bevehetetlen bástya

törnek az ég felé. Az ős ellenség a legmélyebb hangokon kígyózik, bemutatásához egy oktávval mélyebb hangokat komponált Luther. Egyik kedvencem a Mennyből jövök most hozzátok (Vom Himmel hoch, da komm ich her). Nem véletlen, hogy Bach beépítette a Karácsonyi Oratóriumba. Krisztus földre jöttét egy oktávnyi lefelé tendáló, mégis örömteli dallammal jeleníti meg. A szöveg egyszerűen elragadó, mind a 15 versszak, selyemmel, bársonnyal, szarvasmarhával, számmal együtt. Igazi népének, Petőfi úgynevezett népdalait juttatja szembe. Kár, hogy a magyar énekeskönyvben csak rövidítve szerepel.

Az Evangélikus Evangélista

A reformáció inspiráció volt a korabeli muzikusok számára. Johann Walter és Conrad Rupf Luther személyes felkérésére komponáltak zenét az „új idők új dalaihoz.” Pachelbel, Buxtehude, de főleg Heinrich Schütz és a többiek művészi protestáns lelkületű egyházzene megteremtésén fáradoztak. Weltler Jenőtől sokszor hallottam, hogy Schütz a legtisztábban lutheránus zeneszerző. Rangsorolás, címkézés mindig is szubjektív kategóriák voltak, egy esetben azonban objektív és minden vitán felüli. A lutheránus Johann Sebastian Bach minden idők legnagyobb zeneszerzője. Naponta illenék megköszönni ezt az Úristennek. A zseniális teológus Luther esetében rácsodálkozunk a kivételes zenei adottságokra, Bachnál pedig a kivételes teológiai tudás tűnik fel akár egy „egyszerű” korál hallatán is. Maga az életmű - már amennyiben ésszel egyáltalán felérhető - számomra mennyiségileg és minőségileg sem kategorizálható halandó emberi mértékkel.

A Mozart jubileum kapcsán tünődtem el a két géniusz életének sajátosságain. Mozart elképesztően jól dokumentált élete, a fennmaradt levelek, a gondosan megőrzött életmű a muzikológusok kincsesbányája. Ehhez képest a Bach hagyaték hiányos. Hosszú életszakaszokról egyáltalán nem maradt fenn dokumentum, és ami a legrettenetesebb: sok-sok mű is elveszett. Öt passióból kettő maradt fenn, kantáták tucatjai hiányoznak, és még ki tudja mi minden. A róla szóló irodalom hemzseg a feltételes módtól és tények híján célirányos hipotézisekkel magyarázgatják, manapság éppen azt, hogy egy világi és egy egyházi műben alkalmazott azonos téma vagy akár tétel, hiteltelenné teszi a szakrális mondanivalót.

Meggyőződésem, hogy Bach kivételes teológiai tudása és egyedülálló zenei adottságai által a lutheri reformációt tette egyetemessé, missziót teljesített, küldetése volt és van. Teljes joggal nevezzük ötödik evangélistának. Ha tölem függne, tantárgy volna az evangélikus teológiákon Bach zenéje, és a lelkésztovábbképzések nem múlhatnának el egy - az éppen témához kapcsolódó - kantáta meghallgatása nélkül. A gyakorló zeneszerző szól belőlem: higgyék el, semmit nem olyan nehéz kitalálni, mint szép dallamot. A tény pedig az, hogy Bach a zenetörténet legnagyobb dallamszerzője.

Az Úristen az evangélikus egyháznak ajándékozta azt a felbecsülhetetlen értékű adományt, amit Bach szakrális életműve jelent. Az oratóriumok, kantáták a nemes anyagokból kifogástalanul előállított ékszerekhez hasonlíthatók, az orgonaművek, korálelőjátékok, feldolgozások, tökéletes szépségű ékszerdobozok, foglalatok. A zeneszerzői teljesítmény megdönthetetlen csúcsa azonban a korál, a néhány soros szent ének, megannyi tökéletesre csiszolt drágakő. A maga egyszerűségében bárki számára érthető, megtanulható, énekelhető. Alkalom arra, hogy mindenki részese legyen a nagy harmóniának a legmagasabb művészi, esztétikai szinten. A korál, a szent ének azonban nemcsak és nem elsősorban esztétika, hanem elsősorban teológiai műfaj. Bach abban is egyedülálló, hogy munkásságának fókusza, lényege a musica sacra, hiszen hangszeres alkotásaiból is árad a spiritualitás. Kevés földi halandó akad, aki többet tudott volna Istenről, megváltásról, üdvösségről, mint ő, az evangélikus evangélista.

Szokolay Sándor
Kossuth-díjas zeneszerző

Búcsúunk a tisztesség és bátorság költőjétől, Nagy Gáspártól (1949-2007)

Bérbaltaváron született 1949-ben, a Pannonhalmi Bencés Gimnáziumban érettségizett. A Szombathelyi Tanárképző elvégzése után népművelő, könyvtáros /1971-1975/, majd a Móra Ferenc Könyvkiadó szerkesztője /1976-1980/, az Írószövetség titkára /1981-1985/, a Bethlen Gábor Alapítvány titkára /1985 óta/, a Hítel szerkesztője /1988-2004/ és a Magyar Katolikus Rádió Kulturális Szerkesztőségének vezetője /2004-től. Az Írószövetség választmányának /1981-1995/, majd elnökségének /1989-1991/, a Magyar Demokrata Fórum országos választmányának /1989-1990/ s 2000 óta a Magyar Művészeti Akadémia tagja.

Verseskötetei:

Koronatűz (1975), Halántékdob (1978), Földi pörök (1982), Áron mondja (1986), Kibiztosított beszéd (1987), Múlik a jövőnk (1989), Mosolyelágazás (1993), Fölös ébrenlétem (1994), Zónaidő (1995), Tudom, nagy nyári délután lesz (1998), Szabadrabok (egybegyűjtött versek 1968, 1998, 1999), Húsz év a kétezerből (2000), Amíg fölragyog a jászol (2001), "...nem szabad feledni" (2002), Ezredváltó, sűrű évek (2003).
Prózaí művei: Ludvík Jahn nyomában /legény-részlet/ (1995), Kanizsa vár (vissza) (1999).

Díjak, elismerések: Művészeti Alap – Elsőkötetesek díja (1975), Radnóti-díj (1977), clevelandi József Attila-díj (1986), József Attila-díj (1990), Magyar Művészetért Díj (1990), Greve-díj (1992), Artisjus irodalmi díj (1992), Tiszatáj-díj (1993), Nagy Imre-emlékplakett (1993), Kölcsey-díj (1994), Ratkó József-díj (1994), Getz-díj (1995), Balassi Bálint-emlékkard (1999), Kortárs-díj (1999), Kossuth-díj (2000), Hűség-díj (2001), Szent Márton-díj (2003), Bárka-díj (2003), Március 15-e díj, Magyar Örökség-díj, Príma-díj (2006).

Sivárabb lett a föld, szegényebb lett a magyarság és az irodalom. Nagy Gáspár Kossuth-díjas költő hosszan tartó, súlyos betegség után 57 éves korában visszaadta lelkét Teremtőjének.

Golgotai életútja, rendíthetetlen hite, s sorskérdésekkel viaskodó, immár lezárt életműve – melynek aranyfedezete kikezdhetetlen, próféta jellege volt – emlékezni, látni és a félelemre nemet mondani tanít mindannyiunkat. Irányadó volt számára a magyar költészet fontos hagyománya, a nemes célokért való küzdés. A legkülönbözőbb versformákban alkotott, költészeti eszköztára modern és ó, bizarr és játékos elemekkel, vizuális hatásokkal, szótörésekkel, szójátékokkal, szokatlan szóösszetételekkel tele. Eredeti látásmódját történelmi érzékenység, mélyreható igényesség, szigorúság, és a kiválasztottak felelősségtudata hatja át.

Egyetemes érvényű költészete – melynek egyik fő ihletője az 56-os forradalom volt – erkölcsi minimalista korunkban arra figyelmeztet, hogy „Nekünk nem szabad feledNI!” Nem szabad feledni Nagy Imre 53-as kormányprogramját, mely emberibb életet ígért, s véget vetett a kötelező beszolgáltatásoknak, a padláslesöpréseknek. Az 56-os egyetemistákat, s a Corvin-köz szent suhancit sem. A csodát, hogy Dávid ismét legyőzte Góliátot. A könyörtelen megtorlást, a menekültáradatot, a hóhér-idők brutális csöndjét. A nyüszítve támadó gyávaság bosszúállását. A sokáig temetetlen, meggyalázott hősokeket. Az elvtelen kompromisszumokat. A 68-as csehszlovákiai „testvéri segítségnyújtást”. A belügyi megfigyeléseket, a titkos jelentéseket – a Nagy Gáspárról szóló mintegy félezer oldalra rúgó rendőrirodalmat. Hogy országos botrány kerekedett 84-ben, mikor a tatabányai Új forrásban megjelent az Öröknyár, 86-ban meg a Tiszatájban A Fiú naplójából c. verse – s még a lapot is betiltották. Hogy rendőrök követték, mikor a 301-es parcellában kereste a sírt. S a nagy elégtételt, az ünnepélyes újratemetést. De a közelmúlt viperás rendőreit sem szabad feledni. S Camus szavait, mely szerint a gyilkosokat nem szabad igazolnunk. Még közvetve sem. Sőt – ahogy Nagy Gáspár írta: „néven kell nevezNI” őket.

Gyakorta járt köztünk, rokoni szálak is fűzték az ausztriai magyarokhoz. Előadásai, élére állított versei az írástudók felelősségével foglaltak állást a múlt és jelen jelentős eseményeiben. Tiszta ember volt. Ébren tartotta az „ötvenhatosok és hatvannyolcasok /hetvenhatosok és nyolcvanegyesek/ és főleg tömegesen egyesek” igazságát, s néven nevezte a rendszerváltozás mosolyelágazásait is. Sorsa nem volt magánügy. Mindannyiunk ügye volt. Mindannyiunké, akik magunkénak éreztük szavait, tetteit.

Sugárzó költészete által „támadjon hit, legyen áldás, visszhangozzék a megváltás”! Az örök világhosszág fényeskedjék neki!

Radics Éva

Absender: P.b.b.
 Ungarisch-Evangelische Gemeinde
 AB in Österreich
 A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15
 Gefördert aus Mitteln der
 Volksgruppenförderung.
 Erscheinungsort: Wien
 Verlagspostamt: A-1060 Wien
 Zul.Nr.: GZ 02Z031072 M

Medieninhaber und Herausgeber: Ungarisch-Evangelische Gemeinde A.B. in Österreich, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.
 Lelkészi hivatal telefonszáma: +43/650/58 777 12, Home page: www.evang-ungarisch.at E-mail: evang-ungarisch@chello.at
 Bankverbindung: Bank Austria Creditanstalt, A-1011 Wien, Schottengasse 6.
 BLZ 12000. Konto Nr. 0029-04191/00. IBAN: AT701100000290419100; SWIFT (BIC): BKAUATWW
 Redaktion: Géza Schubert, Solymár Mónika

Teológus passió 2007

Hét nap - városi gyülekezetek, kisgyülekezetek, gimnáziumok, szeretetotthon, börtön, kulturális intézmény –, 18 „előadás”. Erre vállalkoznak idén is a Budapesti Evangélikus Hittudományi Egyetem harmad évfolyamos hallgatói, akik az általuk készített *dramatizált passiót* mutatják be nagyhéten, a Soproni Evangélikus Egyházmegyében és Bécsben.

Ezek a szikár adatok, amikkel küldöttségünk útját jellemezhetném. Azonban mögötte sokkal több van. Hosszú előkészület, onnét kezdve, hogy egy hétvégén együtt kitalálják az idei megjelenítési formát - hiszen évről évre más hallgatók másként adják elő Jézus szenvedéstörténetét -, a hosszú próbákon keresztül, az együtt eltöltött nagyhétig. Volt már gregorián dallamokra épülő és a rockzene dinamizmusát kihasználó, volt színpadias mozgásokkal teletűzdelt és árnyjáték. Számomra, aki évek óta kísérem csoportjainkat, mindig nagyon izgalmas ez a fázis: vajon megtalálják-e egyetemistáink a maguk hangját, a testhezálló szerepeket, megoldásokat.

Az eddig eltelt évek alatt azonban, a számtalan alkalmat átélve egyre inkább úgy látom, hogy a szerepek életre kelnek bennük, alapvető lelkesítő-hittanári motivációik megerősödnek. Az intenzív együttlét, a fogadó gyülekezetek szeretete, a sok új ember mind-mind erősíti hallgatóinkban, fontos hivatásra készülnek, többekben ezekben a hetekben erősödik meg a hivatástudat. A sok ember, a családok, a gimnazisták, az idősek, a rabok, hozzásegítik őket egy olyan élményhez, amit Jézus tanítványainak alapvetően át kell élni, a mai formalizálódó egyházak világában is, hogy a személyesség, az átadott örömhír, kölcsönösen építi a küldöttet is és a hallgatót is. Olyan egyfajta zarándokút ez, ahol a csend és a rohanás keveredik ugyan, de mindezt átfogja az öröm, a céltudatosság, az *adni-vágyás*. Reménységem, hogy az idei teológus passió is segíthet mind a hallgatóinknak, mind a gyülekezeteknek átélni Krisztus váltságművét.

Johann Gyula
 evangélikus lelkész - Budapest